

POSTANOWIENIE

12 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 12 września 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w G.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 24 listopada 2022 r., I AGa 127/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu apelacji pozwanej M. K., Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 24 listopada 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 21 kwietnia 2022 r. w sprawie z powództwa P. S.A. z siedzibą w G. przeciwko M. K. o zapłatę w ten sposób, że uchylił w stosunku do pozwanej nakaz

zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w dniu 28 lipca 2021 r. i oddalił powództwo przeciwko M. K.. Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżącego powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku o przyjęcie skargi w wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodzie prawnym, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia; podstawy kasacyjne nie podlegają bowiem badaniu

na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Wbrew wskazanym wyżej, powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i piśmiennictwie, wymaganiom dotyczącym wykazania przez skarżącego czwartej przyczyny kasacyjnej, powód nie przytoczył we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej konkretnych przepisów prawa, którym Sąd drugiej instancji miał uchybić w stopniu rażącym i usprawiedliwiającym tezę skarżącego o istnieniu przywołanej przyczyny kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi zawiera w tym zakresie tezy różnych wyroków Sądu Najwyższego oraz uwagi skarżącego dotyczące znaczenia umów leasingu w obrocie gospodarczym, a także pożądanego stanu spójności i jednolitości orzecznictwa sądowego, co nie może być uznane za przekonujące o istnieniu tej przyczyny.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej, która wniosła odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje podstawę w art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst :Dz. U. z 2023 r. poz. 1964).

[SOP]

[ms]

